

רע"פ 5139/13 - מרדכי מזרחי נ' מדינת ישראל

רע"פ 5139/13 - מרדכי מזרחי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5139/13

מרדכי מזרחי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[19.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 26.6.2013, בעפ"ג 15532-04-13, אשר ניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ע' צ'רניאק; ו-ג' נויטל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ע' צ'רניאק; ו-ג' נויטל), בעפ"ג 15532-04-13, מיום 26.6.2013, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית-משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' עוזיאל), בת"פ 11524-12-12, מיום 3.3.2013. רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן (בשנית), הכולל שישה אישומים, ובגדרו יוחסו לו העבירות הבאות: שלוש עבירות של כניסה והתפרצות למקום תפילה בכוונה לבצע גניבה או פשע, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ארבע עבירות של גניבה, לפי 384 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; הסגת גבול כדי לעבור עבירה, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; החזקת מכשיר פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין; ושתי עבירות של התפרצות וגניבה מבניין, שאינו מקום מגורים או תפילה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין. מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 2.12.2012, בשעה 20:45 או בסמוך לה, התפרץ המבקש לבית-כנסת ברחוב אליפנט בתל-אביב, וגנב מתוכו שתי קופות צדקה. המבקש נתפס בכף על-ידי שוטרים שהבחינו בו. במסגרת האישום השני נטען, כי ביום 9.11.2012, בשעה 23:00 או בסמוך לכך, התפרץ המבקש לבית-כנסת ברחוב נחלת בנימין בתל-אביב, וגנב מתוכו, בין היתר, ספרי קודש, מאוורר וזרקור. באותן נסיבות, גם הסיג המבקש גבול, בכך שנכנס לחצר של מסעדה סמוכה, פרץ את מנעול הארונות שהיתה במקום, וגנב מתוכה רכוש של אדם אחר.

מהאישום השלישי עולה, כי ביום 3.11.2012, בשעה 02:00 או בסמוך לה, התפרץ המבקש לבית-כנסת "הגרא", דרך אחד מחלונות המבנה, וגנב רכוש של המקום ושל המתפללים בו. כך, בין היתר, פרץ המבקש מנעולים של מספר ארונות אכסון, וגנב מתוכן כוס קידוש עשויה כסף, שתי קופות צדקה ושלוש טליתות.

מעובדות האישום הרביעי עולה, כי ביום 17.11.2012, בשעה 00:30 או בסמוך לה, החזיק המבקש ברחוב מוהליבר בתל-אביב, תיק ובו מפתח שוודי באורך של כ-35 ס"מ ומפתח צינורות באורך של כ-30 ס"מ, המשמשים ככלי פריצה, כאשר לא היה בידי המבקש כל הסבר מניח את הדעת להחזקתם.

במסגרת האישום החמישי נטען, כי ביום 30.11.2012, בשעה 23:00 או בסמוך לה, התפרץ המבקש למקווה ברחוב פינס בתל-אביב, וגנב מתוכו כלי עבודה שונים, שביניהם, מריצה, כבלי חשמל, דיסק יהלום וגרזנים.

מעובדות האישום השישי עולה, כי ביום 30.11.2012, בשעה 14:15 או בסמוך לכך, שבר המבקש את מנעול דלת המקווה ברחוב יבנה בתל-אביב, התפרץ למקום, וגנב כסף מזומן שהיה במקום.

3. ביום 15.1.2013, לאחר שהודיעו הצדדים לבית-משפט השלום על תיקונו (השני) של כתב האישום, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

באותו מעמד, ולאחר "שהובהר [למבקש] שאל לו לפתח ציפיות", הורה בית-משפט השלום על הכנת תסקיר מבחן בעניינו של המבקש.

4. ביום 10.2.2013, פנה בא-כוח המבקש לבית-משפט השלום בבקשה לצרף תיק נוסף, אשר התנהל באותה העת בעניינו של המבקש בבית-משפט השלום בתל אביב-יפו (ת"פ 44821-09-12), שבמסגרתו הואשם המבקש, כי ביום 10.7.2012, בשעה 03:30 או בסמוך לה, הוא התפרץ למקווה ברחוב יבנה בתל-אביב, ופרץ את קופת המקווה. המבקש נתפס בכף, לאחר שלא הצליח לצאת מהמקום.

בית-משפט השלום נעתר לבקשה, הורה על צירוף התיק, והרשיע את המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; והתפרצות וגניבה מבניין, שאינו מקום מגורים או תפילה, לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין.

5. ביום 25.2.2013 הוגש לבית-משפט השלום תסקיר מבחן בעניינו של המבקש. בפתח תסקיר המבחן, עמד שירות המבחן על הרקע האישי המורכב של המבקש; על שימוש התכוף בסמים קשים; ועל עברו העשיר - הכולל כ-13 הרשעות בעבירות רכוש, אלימות ומרמה, שבגינן הוא אף ריצה עונשי מאסר ממושכים. בהתייחסו לעבירות בהן הורשע המבקש, ציין שירות המבחן כי המבקש לא הביע חרטה כנה, וכי הוא אינו מפנים את המשמעות של השתלבות בטיפול אינטנסיבי בקהילה. על יסוד האמור, סיכם שירות המבחן, כי "[המבקש] הוא אדם מניפולטיבי [...], העוסק בפשע החל מגיל צעיר, מתקשר עם סביבתו באופן מניפולטיבי ואלים, פועל על פי מערכת ערכית שולית ובעייתית, ממוקד בעצמו ובצרכיו ומתקשה להתייחס לצרכי הסובבים אותו". בהמשך, הוסיף שירות המבחן וציין, כי "התרשמנו מרמת סיכון גבוהה מצידו [של המבקש] לחזור לביצוע עבירות גם בעתיד [...], אנו סבורים כי [המבקש] אינו מוכן ומסוגל בעיתוי הנוכחי להירתם ולהשתלב בהליך טיפולי אינטנסיבי". לנוכח הדברים האלה, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית, כלשהי, בעניינו של המבקש.

ביום 3.3.2013, לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, גזר בית-משפט השלום את עונשו של המבקש. בפתח גזר דינו פנה בית-המשפט לקביעת מתחם העונש ההולם בכל אחד ואחד מהאישומים בהם הורשע המבקש, תוך שהדגיש בעניין זה את הפגיעה האינהרנטית אשר מסבים מעשיו של המבקש לקניינו של הזולת, ולרגשותיו של ציבור המאמינים, אשר פוקד את בתי-הכנסת והמקוואות, שאליהן פרץ המבקש. מנגד, עמד בית-המשפט על כך, כי, בסופו של יום, המבקש לא התפרץ לבתי מגורים, ובשים לב לכך, הרי שמעשיו לא פגעו בתחושת הביטחון של הציבור, ולא היה בהם כדי לעורר חשש מפני ביצוע מעשי אלימות.

בהינתן זאת, ולאחר ששקל את מכלול השיקולים לחומרה ולקולא, לרבות האמור בתסקיר המבחן, נתונו האישיים של המבקש, ובחירתו לקחת אחריות ולהודות במיוחס לו, קבע בית-משפט השלום את מתחם העונש ההולם בכל אחד ואחד מהאישומים אשר בהם הורשע המבקש, ובהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, גזר על המבקש עונש כולל של 28 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש מסוג פשע; ו-4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש מסוג עוון.

6. ביום 8.4.2013, ערערה המשיבה על גזר דינו של בית-משפט השלום לבית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. את ערעורה השתיתה המשיבה, בעיקר, על הטענה, כי "שגה בית משפט קמא משלא נתן את המשקל הראוי לחומרת מעשי [המבקש]. בתיקון 113 לחוק העונשין הבהיר המחוקק כי עקרון ההלימה הוא העקרון המנחה בענישה [...]. בית משפט קמא קבע מתחמי ענישה כמצוות המחוקק לכל אחד מהאירועים נשוא כתב האישום. אולם בבואו לקבוע את העונש ראה כי יש מקום ליתן עונש כולל בגין כל האירועים, באופן שאינו מתיישב עם עקרון ההלימה ואף למתחמי הענישה שנקבעו על ידו [...]. בהמשך לדברים האלה, הוסיפה המשיבה וטענה כי חרף הנסיבות הפועלות לחומרת המבקש, לרבות עברו המכביד, הסיכון הרב הנשקף הימנו, חומרת העבירות שבהן הורשע ותסקיר המבחן השלילי בעניינו, בחר בית-משפט השלום לקבוע את עונשו של המבקש ברף התחתון של מתחם הענישה, ובכך שגה. על יסוד דברים אלה ואחרים, עתרה המשיבה להחמרה, הן במתחמי הענישה עצמם והן בעונש המאסר אשר הושת במסגרתם על המבקש.

7. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה, בציינו, כי חרף העובדה שלא מצא להתערב במתחמי הענישה אשר קבעה הערכאה הדיונית, הרי שהיא שגתה משבחרה לקבוע עונש כולל בעבור כל האישומים גם יחד. אך גם בהתעלם מעניין זה, הוסיף וקבע בית-המשפט המחוזי, הרי שהעונש אשר הושת על המבקש, חורג לקולא מרף הענישה הראוי בנסיבות דנן. זאת, בשים לב לעברו של המבקש ולאמור בתסקיר המבחן בעניינו.
- על יסוד האמור לעיל, החליט בית-המשפט המחוזי לקבל את ערעורה של המשיבה, ולהחמיר בדינו של המבקש, באופן שעונשו יעמוד על 40 חודשי מאסר בפועל, תחת 28 חודשי המאסר, אשר נגזרו עליו בבית-משפט השלום. בנוסף, התערב בית-המשפט המחוזי בעונשים המותנים אשר נגזרו על המבקש, וקבע תחתם 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש מסוג פשע; ו-8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש מסוג עוון.
- הבקשה
8. המבקש הגיש, בעצמו, בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, במסגרתה טען, כי העונש אשר נגזר עליו בבית-המשפט המחוזי הינו חמור יתר על המידה, וזאת, בין היתר, לנוכח החרטה שהביע ותהליך הגמילה מסמים שעבר, לטענתו.
- דיון והכרעה
9. למקרא האמור בבקשה המונחת לפניי, כמו גם בצרופותיה, נחה דעתי כי עניינו של המבקש איננו מקים כל עילה למתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה, וזאת מן הטעמים כמפורט להלן.
- כלל הוא בשיטת משפטנו, כי לא על נקלה תתקבל בקשה למתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה, היות שזו שמורה אך לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטית רחבת השלכות והיקף, החורגת מעניינם של הצדדים לה, או במקרים אשר מתעורר בהם חשש ממשי מפני עיוות דין (רע"פ 3711/13 הושיאר נ' מדינת ישראל (16.7.2013); רע"פ 3743/13 שיליאן נ' מדינת ישראל (11.7.2013)).
- עוד ראוי לציין, כי טענתו העיקרית של המבקש נסבה סביב השגותיו בעניין חומרת העונש אשר נגזר עליו, וזו כשלעצמה איננה מהווה סיבה מספקת למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", אלא במקרים אשר בהם חורג העונש, באורח קיצוני, מרף הענישה הראוי בנסיבות דומות (רע"פ 4919/13 ידרמן נ' מדינת ישראל (28.7.2013); רע"פ 8817/12 אבו גנאם נ' מדינת ישראל (17.12.2012)). סבורני, כי עניינו של המבקש איננו בא בגדרם של מקרים מיוחדים אלה. ראשית, אין בפי המבקש כל טענה כי במקרה הנדון מתעוררת שאלה משפטית רחבת השלכות והיקף, ואף לגופם של דברים, ברי כי טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטי - ולו בלבד. שנית, בדין קבע בית-המשפט המחוזי, כי הנסיבות המתוארות בכתב האישום, בהצטרף לעברו המכביד של המבקש ולתסקיר המבחן השלילי אשר הוגש בעניינו, מעידים על המסוכנות הרבה הנשקפת הימנו לשלום הציבור בכלל, ולרכושו בפרט. בנסיבות אלה, ברי כי העונש, אשר הושת על המבקש בבית-המשפט המחוזי, איננו חורג, במאום, מרף הענישה הראוי במקרים מעין אלה, ואין בנסיבותיו האישיות של המבקש כדי לשנות ממסקנה זו.
10. לאור האמור, ומשלא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", הנני דוחה את בקשת רשות הערעור.
- ניתנה היום, י"ג באלול התשע"ג (19.8.2013).